

Égy

Háború...

Az apró Dalarant kormányzó mágustanács, a Kirintór több tagjának úgy tűnt, az Azeroth világában dúló vérontásnak sosem lesz vége. Léguraföld Szövetségének megalakulása előtt hosszú éveken át a trollok tartották megszállás alatt a területet, és mikor az emberek a gyűlölt ellenség fölé kerekedtek, megérkezett az univerzum szövetében keletkezett szakadásból előbújt orkok sáskahadának első hulláma. Eleinte úgy tűnt, semmi sem állíthatja meg ezeket az undorító betolakodókat, de az egyoldalú mézárulásnak induló hadjárat végül gyötrelmes patthelyzetté alakult át. A csaták kimenetelét a szemben álló felek erejének és tartalékainak kimerülése döntötte el. Százak, ezrek pusztultak el mindkét oldalon, látszólag semmiért. A Kirintór évek óta kilátástalannak ítélte a helyzetet.

Végül azonban ez is megváltozni látszott. A szövetségeknek sikerült visszaszorítaniuk a Hordát, később teljesen szétverniük hadait. Még az ork vezér, a legendás Sorspöröly Zordpofa is képtelen volt megállítani az előrenyomuló csapatokat, és végül nem maradt más választása: kapitulált.

Néhány kisebb renegát nemzetség azonban továbbra is kiktartott, és bevette magát a sziklás, erdős, sok helyen áthatolhatatlan vadonba.

Ezek kivételével a megmaradt ork hadakat gyűjtőtáborokban helyezték el, melyek felügyeletét az Ezüst Kéz lovagjaira bízták.

Sok-sok év szenvedés után a tartós béke ígérete mosolygott le Dalaran népére.

És mégis... valami kellemetlen érzés telepedett a Kirintór tanácsára. Így történt, hogy a legmagasabb mesterek gyűlést tartottak a Levegő Termében. A hely neve arra a tényre utalt, hogy a termet nem határolta se fal, se egyéb szemmel látható védelem. A mesterek feje felett, az égen örvénylő felhők, fény és sötétség káprázatos mintázatai váltották egymást olyan sebesen, mintha az idő és a tér viszonya itt érvényét vesztené volna. A teremnek csak a szürke kőpadló adott anyagi formát; a padló, amelynek közepén a négy elemet jelképező fényes trapéz csillogott.

Szilárd külsőt maguk a mágusok sem adtak a helynek, mivel nem csak arcot, de alakot is eltakaró palástjaikba burkolózva úgy mozogtak együtt az ég kavargásával, mintha ők is csupán a látomás részei lennének. Bár nők és férfiak is voltak köztük, a különbséget csak olyankor lehetett észlelni, amikor szólásra emelkedve csuklyájuk fellebbentésével egy pillanatra arcukat is láthatóvá tették.

Az összejövétel hat résztvevője a Kirintór hat legrangsabb, bár nem feltétlenül legtehetségesebb mágusa volt. A Kirintór vezetőit számos kritérium alapján választották, amelyek között a mágikus hatalom csupán az egyik volt.

– Valami készül Khaz Modanban – szólt az első vezető baljós hangon. Egy pillanatig szakállas arc volt látható, miközben a testén csillagok milliárdjaiból álló alakzat úszott át lassan. – A Vaspofa nemzetség barlangjaiban, vagy azok környékén.

– Mondj valami olyat, amit még nem tudunk – recsegte egy életének alkonyán járó, de még mindig erős akaratú nő. Sápadt arc jelent meg a csuklya alatt. – Ott gyülekezik a még ellenálló orkok java, különösen most, hogy Sorspöröly harcosai letették a fegyvert, maga a vezér pedig eltűnt.

Az első mágus nyilván neheztelt a válasz hallatán, de hangja nyugodt maradt.

– Rendben van! – mondta. – Ez talán majd felkelti az érdeklődésedet...

Úgy hiszem, Halálszárny ismét készül valamire.

Ez valóban meglepetés volt a többiek számára.

Az éjszaka minden átmenet nélkül nappallá változott, de a mágusok ügyet sem vetettek erre, a Levegő Termében megszokott eseményre. Miközben szólásra emelkedett, felhők suhantak el a harmadik alak feje felett, aki nem találta valósnak az elhangzott állítást.

– Halálszárny halott! – jelentette ki. Ő volt az egyetlen testes személy a jelenlévők között. – A tengerbe zuhant, miután e tanács egy küldöttszövegcsoportha, szövetségeseink legerősebbjeivel közösen, halálos csapást mért rá. Nincs az a sárkány, ami azt túlélte volna!

Néhányan bólintottak, de az első felszólaló folytatta.

– Akkor hol a tetem? Halálszárny nem hasonlított más sárkányokhoz. Mielőtt az orkok a pikkelyeire erősítették az adamantium lemezeket... már akkor is olyan veszélyt jelentett számunkra, mely mellett eltörpült a Horda!

– Milyen bizonyítékod van arra, hogy most is él? – A közbevetés egy fiatal nő szájából hangzott el. Nem volt olyan tapasztalt, mint társai, de elég erősnek és bölcsnek bizonyult ahhoz, hogy a tanács tagjai közé válasszák. – Felelj!

– Két vörös sárkány halála, Alexstrasza fiai közül. A tesztükön olyan sérüléseket találtak, amilyeneket csak sárkányok képesek ejteni. Sőt a sárkányok közül is csak a leghatalmasabbak.

– Nem Halálszárny volt az egyetlen óriássárkány.

Vihar tört ki, villámok cikáztak és sűrű eső zúdult a varázslókra, ám sem őket, sem a padlót nem érte víz. A vihar szempillantás alatt átvonult, ismét napsütés ragyogott a fejük felett. A Kirintór első tanácsosa a tudatlanoknak kijáró, fölényes hangon felelt.

– Te nyilván sosem láttad Halálszárnyat, különben nem mondanál ilyet.

– Lehet, hogy amit állítasz, valós – vetette közbe az ötödik tanácskozó. Tünde volt, ez tisztán látszott rajta, ahogy felszegte a fejét. – És ha így áll a dolog, nagy súllyal bír. De ebben a pillanatban aligha szentelhetünk komolyabb figyelmet ennek a dolognak. Ha Halálszárny életben van, és legnagyobb riválisának fajtáját irtja, az nekünk hasznunkra válik. Elvégre Alexstrasza még mindig a Vaspofa nemzetség foglya, és évek óta az ő szülötteit használják az orkok a Szövetség elleni támadásokhoz. Vagy máris elfelejtettük Kul Tiras Harmadik Flottájának tragédiáját? Úgy hiszem, Büszkmocsár Daelin admirális sosem fogja. Ő legidősebb fiát is elvesztette hat fényes hajója teljes legénységével együtt, amikor azok a leviatánok rájuk vetették magukat. Büszkmocsár minden bizonnyal lovagi éremmel tüntetné ki Halálszárnyat, ha megtudná, hogy valóban ő felelős ezért a két halálesetért.

Ez ellen senki sem szólalt fel, még az első mágus sem. A hatalmas hajókból csak fogpiszkáló nagyságú szilánkok és néhány, darabokra szaggatott hulla maradt. Büszkmocsár admirális javára legyen mondva, hogy a rettenetes eset nem ingatta meg elhatározását, folytatta a háborút, és azon nyomban új hajók építését rendelte el.

– Amint azt korábban is említettem, lehetetlen volna időt szakítanunk erre a feltevésre most, mikor annyi más sürgetőbb kérdést kell megtárgyalnunk.

– Az ógádorosi krízisre utalsz, ugye? – háborgott a szakállas mágus. – Mi okból tartanának számot nagyobb figyelemre Léguraföld és Viharvárad folyamatos belvillongásai, mint Halálszárny lehetséges visszatérte?

– Mert most már Gilnász is belépett a konfliktusba.

A többi mágus nyugtalanul fészkelődött, még az eddig hallgatásba burkolódzó hatodik is. A kissé elhízott tünde ismét szólásra emelkedett, árnyéka megnyúlt előtte a kőpadlón.

– A szomszédos két királyság viszálykodása milyen érdeklődésre tarthat számot Szürkesörény Genn részéről? Gilnász a déli félsziget csúcsán helyezkedik el, a Szövetség területén belül legalább olyan távol esik Ógádorostól, mint bármely másik királyság!

– Erre komolyan választ vársz? Szürkesörény mindig is vezető pozícióra törekedett a Szövetségen belül, annak ellenére, hogy saját seregeit egészen addig nem vonultatta fel, míg az orkok saját határát nem veszélyeztették. Az egyetlen indok, amiért ő is hadba szállásra biztatta Terenas királyt az volt, hogy ez Léguraföld katonai fölényét gyengítette. Terenas elsősorban a mi munkánknak és Büszkmocsár admirális nyílt támogatásának köszönheti, hogy képes volt mostanáig megőrizni vezető pozícióját a Szövetségen belül.

Ógádoros és Viharvárad rossz szomszédságban voltak egymással a háború kitörése óta. Trollirtó Thoras Viharvárad teljes katonai erejét felsorakoztatta Léguraföld Szövetsége mögött. A Khaz Modannal szomszédos hegyvidéki királyság érthető módon a közös védekezés taktikáját támogatta. Trollirtó harcosainak eltökéltségét sem vitathatta senki. Nekik volt köszönhető, hogy az orkok nem rohanták le a Szövetség túlnyomó részét a hadjárat első hetében, mely vitathatatlanul más, és igen sötét véghez vezetett volna.

Ógádoros ellenben, míg hangosan hirdette a közös cél nemességét és az elengedhetetlen összetartást, közel sem volt

nagyvonalú katonai erejének bevetésével. Mint Gilnász, Ógádoros is csak jelképes segítséget nyújtott, de míg Szürkesörény Genn politikai ambícióitól vezérelve tartotta vissza seregeit, Perennold nagyúr – a szóbeszéd szerint – félelemből.

Még a Kirintór soraiban is felmerült a kérdés, vajon Perennold nem készül-e titkos egyezséget kötni Sorspörölylyel, felkészülve arra az eshetőségre, hogy a Szövetség összeomlik a Horda csüggedetlen ostroma alatt.

A gyanú beigazolódott. Perennold valóban elárulta a Szövetséget, de gyáva cselekedete szerencsére nem járt maradandó következményekkel. Amikor Terenas tudomást szerzett erről, azonnal léguraföldi csapatokat vezényelt Ógádorosba, és katonai szükségállapotot hirdetett ki. A háború folytatódott, és senki sem látta időszerűnek, hogy egy ilyen hadművelet miatt szót emeljen, különösképp igaz volt ez legújabb szövetségesére, Viharváradra. Most azonban, hogy viszonylagos béke honolt a Szövetség területeinek nagy részén, Trollirtó Thoras benyújtotta kárigényét, és kijelentette, hogy a Viharvárad által hozott súlyos áldozatok viszonozásaként meg kellene kapnia áruló szomszédjának keleti tartományait.

Terenas nem osztotta ezt a nézetet. Ő amellet kardoskodott, hogy Ógádorost teljes egészében saját királyságához csatolják, vagy trónjára egy másik, méltóbb uralkodót ültesse – lehetőleg olyat, aki Léguraföld érdekeit is szem előtt tartja.

Mindazonáltal Viharvárad hű, tántoríthatatlan szövetséges volt a háborúban, és közismert volt a Trollirtó és Terenas közötti kölcsönös mély tisztelet is, amely még szomorúbbá tette a kialakult politikai viszálykodást.

Gilnásznak azonban nem voltak hasonló kötelékei a szóban forgó földekhez. Mindig tisztos távolságban maradt a nyugati világ nemzeteitől. Mind a Kirintór, mind Terenas király tisztában volt azzal, hogy Szürkesörény Genn nem

csak azért kereste az alkalmat a közbelépésre, hogy saját befolyását növelje, hanem azért is, hogy legalább részben valóra váltsa régóta dédelgetett terjeszkedési törekvéseit. Perennold nagyúr egyik unokaöccse Gilnászba menekült az árulás után, és a szóbeszéd úgy tartotta, hogy Szürkesörény támogatást ígért törekvéseihez.

Egy ógádorosi bázis olyan tartalékokhoz segítette volna a déli államot, melyeket rég nélkülözött, valamint remek indok lett volna arra, hogy hatalmas hajóflottáját a Nagy Tenger innenső partjaira is kivezényelhesse. Ez a csel azonban bevonta volna a konfliktusba Kul Tirast is, mivel a tenger-melléki nemzet féltve őrizte tengerpartjának és tengeri fenntartóságának sértetlenségét.

– Ez szét fogja szakítani a Szövetséget... – motyogta az enyhe akcentussal beszélő fiatal mágus.

– Még nem fajultak odáig a dolgok – mutatott rá a tünde varázsló –, de a baj nem fog sokáig várni magára, így nincs sárkányokra fecsérleendő időnk. Ha Halálszárny él és úgy döntött, hogy feleleveníti Alexstrasza ellen fogadott vérbosszúját, én a magam részéről nem fogom elítélni érte. Minél kevesebb sárkány garázdálkodik ezen a világon, annál jobb. Idejük rég lejárt.

– Úgy tudom – szólt egy hang, amelyről nem lehetett megállapítani, hogy férfié vagy nőé –, hogy valamikor a sárkányok és a tündék szövetségesek voltak, sőt, barátok.

A tünde tanácsos az eddig némaságba burkolózó, vékony, magas, árnyékszerű mágus felé fordult.

– Üres szóbeszéd, biztosíthatlak. Nem alacsonyodnánk le annyira, hogy ilyen rettenetes szörnyekkel szövetkezzünk.

A nap és a felhők átadták helyüket a holdnak és a csillagoknak.

A hatodik mágus enyhén meghajolt.

– Nyilvánvalóan hamis híreket kaptam. Sajnálom.

– Abban igazad van, hogy haladéktalanul tennünk kell valamit – dörmögte a szakállas tanácsstag az ötödik helyen ülőnek. – És azzal is egyetérték, hogy most ez a legfontosabb feladatunk.

Mindazonáltal felelőtlenség lenne figyelmen kívül hagyni a Khaz Modanban lezajló eseményeket. Akár igazam van Halálszárnyal kapcsolatban, akár nem, amíg az orkok fogva tartják a sárkánykirálynőt, potenciális veszélyt jelentenek a teljes térség stabilitására.

– Egy megfigyelőre van tehát szükségünk – toldotta meg a mondatot az idős nő. – Küldjünk valakit, aki szemmel tartja az ott zajló eseményeket, és értesít bennünket, ha esetleg a helyzet válságosra fordul.

– De kit? Nem nélkülözhetünk senkit.

– Lenne valaki. – A hatodik mágus tett egy lépést előre. Arca még most, beszéd közben is árnyékban maradt. – Rónin...

– Rónin? – hördült fel a szakállas. – Rónin! Azután, ahogy legutóbbi küldetésén szerepelt? Arra sem méltó, hogy a varázslók köntösét viselje! Több veszélyt jelent, mint reményt!

– Valóban megbízhatatlan – tette hozzá az idős nő.

– Hitehagyott – sziszegte a kövér.

– Megingott...

– Bűnöző!

A hatodik türelemmel megvárta, míg a többiek elcsendesednek, csak ekkor bólintott lassan.

– És az egyetlen varázsló, akit ebben a pillanatban nélkülözni tudunk. Különböző ez a küldetés valóban nem lenne több, mint megfigyelés. Még a közelébe se kerülne semmiféle krízishelyzetnek.

Feladata mindössze annyi lenne, hogy csendben figyelje a helyzet alakulását, és jelentse a tapasztaltakat. Ez minden.
– Mikor nem hangzott ellenvetés, a sötét mágus hozzátette:
– Biztos vagyok benne, hogy saját kárán tanulva észre tért.

– Legalábbis reméljük – sóhajtotta az idős nő. – Legutóbbi küldetését teljesítette ugyan, de ezért társai többsége az életével fizetett!

– Most egyedül megy majd, egy kísérővel, aki elvezeti a Szövetség területének határáig. Még csak átutazóban sem lép Khaz Modan területére. A látógömb segítségével a távolból is figyelheti, mi történik ott.

– Ez elég egyszerűnek tűnik, még Rónin számára is – állapította meg a fiatal lány.

A tünde hűvösen bólintott.

– Akkor tekintsük eldöntöttnek a kérdést, és haladjunk tovább. Talán, ha elég szerencsések vagyunk, Halálszárny lenyeli Rónint, aki esetleg a torkán akad. Így mindkettejük problémája megoldódik. – Tekintetét végigjártatta a tanácson, majd hozzátette: – Most pedig szeretném, ha végre Gilnász Ógádorosba való bevonulására összpontosítanánk figyelmünket, illetve arra, hogy milyen szerepet vállalhatunk ennek megakadályozásában...

Két órája lehajtott fejjel, mozdulatlanul állva koncentrált.

Körülötte halvány, forrás nélküli fény világította meg a cellát. A helyiségben nem sok látnivaló volt. A szék, amelyen még sosem ült, az egyik fal mellett állt. Háta mögött, a vastag kőfalba vert szögön aprólékosan kidolgozott szőnyeg függött, rajza violaszín háttéren aranyfonállal hímzett szemet ábrázolt. A szem alatt három, ugyancsak aranyfonállal hímzett, föld felé zuhanó dárda volt látható. A háború során ez a zászló, ez a szent jelkép diadalmasan lobogott, büszkén hirdetve, hogy Dalaran a Szövetség hű védelmezője – még ha a Kirintór tagjai között akadt is olyan, aki nem teljes tisztelességgel látta el feladatát.

– Rónin... – A hang, melyről nem lehetett tudni, nőé vagy férfié, sehonnan és egyszerre mindenhonnan szólt.

Lángoló vörös hajfürtök alól fürkészte a sötétséget. Igéző szeme smaragdzöld volt, erős orra furcsa görbületben vég-

zódott; csontját valamikor egyik tanonctársa törte el, s bár nem került volna nagy erőfeszítésébe a szépséghiba kiigazítása, azóta sem orvosoltatta a sérülést. Ennek ellenére arcát nem lehetett ellenszenvesnek vagy taszítónak nevezni. Álla hegyes, vonásai szögletesek voltak.

Egyik szemöldöke magasabban állt, mint a másik, ez kaján, kérdő kifejezést kölcsönzött arcának. Ez az arc és a hozzá tökéletesen illő magatartás nemegyszer bajba keverte mesterei előtt.

Elegáns éjkék köntösében magas, sovány alakja igen szemrevaló volt, s ez a tény még varázslótársainak figyelmét sem kerülte el. Rónin nem keltette veszedelmes ember benyomását, pedig utolsó küldetése során négy értékes mágus halálát okozta.

Szálegyenesen állt, szemét a sötétségre szegezve várta, milyen irányból fog hozzá szólni a másik varázsló.

– Magadhoz rendeltél. Vártam további utasításaidat – suttogta nem minden türelmetlenség nélkül a vörös hajú varázsló.

– Nekem magamnak is meg kellett várnom, míg valaki más felveti a kérdést. – A magas, köpenyes, csuklyás alak félig előtűnt a homályból. A Kirintór legbelsőbb körének hatodik tagja volt. – Most végre megtörtént.

Rónin szeme furcsán megcsillant.

– És a vezeklésem? Lejárt a próbaidőm?

– Igen. Sorainkba történő visszalépésedet jóváhagyták...

Azzal a feltétellel, hogy elfogadod a rád kiszabott igen fontos feladatot.

– Van még ennyi hitük bennem? – A fiatalember arca felragyogott.

– A többiek halála után is?

– Te vagy az utolsó lehetőségük.

– Így már érthetőbben hangzik. Tudhattam volna.

– Vedd el ezeket. – Az árnyékszerű alak kesztyűs kezét nyújtotta.

Kinyitott tenyere felett hirtelen két fénylő tárgy öltött formát: egy apró smaragd gömb és egy aranygyűrű, melynek foglalatában fekete kő csillogott.

Rónin kitartotta a kezét. A két tárgy hirtelen feléje lebbent. Markába kapta és közelebről is megvizsgálta őket.

– Ez a látógömb, de ez a másik... Ezt nem ismerem fel. Nagy hatalmat érzek benne. Nem ártó, sokkal inkább békés erőt sugároz.

– Éles szemed van; elsősorban ezért vállaltam, hogy segítek neked, Rónin. A gömb célját ismered. A gyűrű védelmedre szolgál majd. Olyan birodalomba mész, ahol még mindig élnek ork sámánok. Ez a gyűrű eltakar téged, észrevétlen járhatsz területükön.

Sajnos számunkra is megnehezíti, hogy követni tudjunk.

– Tehát teljesen magamra leszek utalva. – Rónin kétértelmű mosolyt villantott pártfogójára. – De így talán jobb. Kevesebb esélyem lesz arra, hogy mások halálát okozzam.

– Nem leszel egyedül, legalábbis a kikötőig vezető úton. Egy királyi gárdista kísér majd.

Rónin bólintott, bár nyilvánvalóan nem volt ínyére, hogy kísérgetni fogják, különösen pedig az, hogy egy királyi gárdista.

Általában nem jött ki jól a tündékkal.

– Még nem mondtad meg, mi lesz a küldetésem.

Az árnyékszerű varázsló hátradőlt, mintha egy nagy, kényelmes karosszékből ülne, amelyet a fiatal férfi nem látott.

A kesztyűs ujjak végei összeértek, az árnyékalak a megfelelő szavakat kereste.

– Nem voltak valami könnyörületesek veled, Rónin. A tanácsban többen is örökre ki akartak zárni a rendünkből. Meg

kell szolgálnod, hogy visszatérhess, és ehhez teljesítened kell a küldetést. Végre kell hajtani a parancsokat. Szó szerint!

– Úgy veszem ki szavaidból, nem lesz valami könnyű.

– Sárkányokkal lesz dolgod... és valami olyasmivel, amivel csak a te rátermettségeddel rendelkező varázsló boldogulhat.

– Sárkányok! – Rónin szeme kerekre nyílt, a hátán végigfutott a hideg. Általában hajlamos volt az arroganciára, most mégis úgy viselkedett, mint egy kezdő varázslótanonc.

Sárkányok... Már a pusztaság szó is félelmet ébresztett a fiatal mágusokban.

– Igen, sárkányok. – Pártfogója előredőlt ültében. – Remélem pontosan értesz engem, Rónin. A tanácson és rajtad kívül senki sem tudhat erről a küldetésről. Még a kíséretedre kivezényelt gárdista, vagy a szövetségi hajó kapitánya sem, aki Khaz Modan partjáiig visz majd téged. Ha kitudódik, hogy mi a feladatod, az egész terv kudarcba fulladhat.

– Mit kell tennem? – Rónin szeme tűzben égett. Érezte, küldetése rendkívüli veszélyeket tartogat számára, de a kiállításba helyezett jutalom hasonlóan bőkezű volt: visszatérés a mágusok rendjébe, és hírnevének, tekintélyének öregbítése. Márpedig semmi sem segítette jobban egy varázsló előbbre jutását a Kirintóiban, mint a hírnév, bár az öregek makacsul tagadták ezt a nyilvánvaló igazságot.

– Khaz Modanba mész, és megteszed az első lépéseket a cél felé. A cél felé, amely nem más, mint az, hogy kiszabadítsuk az orkok fogságából a sárkánykirálynőt, Alexstraszt!

Kettő

Neréza utált várni. Általában mindenki azt hitte, a tündék a gleccserek türelmével bírnak. Ezt azonban nem lehetett elmondani minden fiatalról, többek között róla sem. Alig egy éve, hogy befejezte a Királyi Gárdistaképzőt, ez volt az első komolyabb feladata. Alig várta, hogy hozzákezdhessen. Tűkön ült – ezen a téren pontosan olyan volt, mint bármelyik ember.

Már három napja várt a varázslóra, akit el kellett kísérnie a Nagy Tenger egyik keleti kikötőjéig. Általában tisztelte a varázslókat, de ez az ember eddig nem okozott neki mást, csak bosszúságot. Már alig várta, hogy csatlakozzon testvéreihez, és közreműködhessen a megmaradt orkok felkutatásában és kiirtásában. Nem számított arra, hogy első fontos küldetése az lesz, hogy dajkát játsszon valami reszketeg és feledékeny, agg mágus mellett.

– Még egy óra – motyogta. – Várok még egy órát, aztán elmegyek.

Fényes szőrű kancája halkán fújtatott; valami nyugtalanította.

Gazdájával egy-egy hangból, fejmozdulatból megértették egymást. A ló horkantott egyet. Veréza talpon termett, íját lövésre készen tartva körbekémlelt.

A körülöttük elterülő sűrű erdő békés volt. A Szövetség ilyen mélyen fekvő területein nem kellett a trollok vagy az orkok támadásától tartani. Találkozóhelyül egy apró fogadót jelöltek meg; a tündető azt figyelte, nem közeledik-e valaki abból az irányból, de egy szalmát cipelő istállófiún kívül teremtett lelket sem látott. Ennek ellenére nem eresztette le íját. Hátasa ritkán nyugtalankodott, ha megtette, majdnem biztos volt, hogy veszély leselkedett a közelben.

Talán rablók ólálkodnak a környéken?

A gárdista lassan ismét körbefordult. A szél felkapott egy tincset ezüstfehér, hosszú hajából, arcába sodorta. Égszínkék mandulaszeme az avar legapróbb mozdulását is észrevette, sűrű haja alól kikandikáló hegyes füle még azt is meghallotta volna, ha egy pillangó felszáll.

Nem talált magyarázatot a kanca viselkedésére.

Talán elijesztette a közelben ólálkodót? Talán az illető meglátta, hogy ki ő, és jobbnak látta odébbállni? Veréza, mint a tündék általában, magasabb volt az átlagos embereknél.

Térdig érő csizmát viselt, hozzá erdőzöld nadrágot és blúzt, melyre tölgyfaszín utazóköpeny terült. Karjait könyékig érő finom bőrkesztyű védte, amely biztosította, hogy könnyen és pontosan használhassa íját, vagy az oldalán lógó kardot.

Blúza felett karcsú felsőtestére formázott mellvértet viselt.

Egyszer az egyik helybéli elkövette azt a hibát, hogy a nőt, s nem a katonát látta benne. Mivel a fickó részeg volt, és valószínűnek látszott, hogy józan állapotban visszatartotta volna magát az ilyesfajta közeledéstől, Veréza mindössze néhány ujját törte el, hogy figyelmeztesse helytelen viselkedésére.

A paripa ismét horkantott. A gárdista mérges szemeket meresztett rá, és lélegzetet vett, hogy korholó szavakat zúdítson rá, amikor...

– Te lennél Szélfutó Veréza? – szólalt meg egy halk, szigorú hang a látóterén kívül.

Veréza nyílvevesszőjének hegye a férfi torkára szegeződött.

Tudta, ha elereszti a vesszőt, az átfúrja a férfi nyakát, széttöri nyakcsigolyáját.

A fickót nem nagyon zavarta, hogy halálos veszély fenyegeti.

A tünde alaposan végigmérte, és rájött, hogy az illető nem lehet más, csak a varázsló, akire várt. Ez magyarázatot adott a ló viselkedésére és arra, hogy ő is csak az utolsó pillanatban vette észre a feléje közeledőt.

– Rónin? – kérdezte.

– Nem erre számítottál? – kérdezett vissza a férfi gunyos mosollyal.

A nő leeresztette az íjat.

– Nekem csak annyit mondtak, hogy egy emberrel, egy varázslóval kell találkoznom.

– Nekem pedig annyit mondtak, hogy egy tünde gárdistával, semmi többet. – Rónin olyan pillantást vetett a nőre, hogy Veréza ismét fel akarta emelni az íjat. – Mindketten tévedtünk.

– Három napja várok rád! Három értékes nap ment kárba!

– Nem tehetek róla. Nem siettethettem az előkészületeket. – A varázsló intett, befejezettnek tekinti a vitát.

Veréza beletörődött. Arra gondolt, Rónin is olyan, mint a többi ember: csak magával törődik, senki mással. Örült, hogy nem kell tovább rostokolnia. Elképesztőnek találta a tényt, hogy a Szövetség képes volt visszaverni a Hordát, amikor soraiban sok ilyen, Róninhoz hasonló semmirekellő volt.

– Nos, ha Khaz Modanba szeretnél eljutni, azt tanácsolom, induljunk azonnal. – A tünde körülnézett. – Hol van a lovad?

Arra számított, hogy a férfi azt feleli majd, nincs lova, és mágikus erejének felhasználásával jutott el idáig. Aztán eszébe jutott, ha Rónin olyan borzasztó nagy varázserővel rendelkezne, nem szorulna rá, hogy elkísérjék a tengerpartra. Mint minden varázslónak, neki is bizonyára elképesztő ereje volt, de nyilván megvoltak a korlátai is. Mellesleg abból, amit Rónin küldetéséről hallott, gyanította, hogy a férfinak ugyancsak össze kell majd szednie magát, ha sikereket akar elérni, és ha életben szeretne maradni. Khaz Modant nem lehetett vendégszerető helynek nevezni. Sok bátor harcos koponyája fehéredett az ork sátrak bejáratánál, legalábbis így hírlett, az égen pedig sárkányjárőrök repdestek.

Veréza felsóhajtott. Ő legfeljebb egy teljes hadosztállyal mert volna odamenni. Nem tartotta magát gyávának, de ostoba sem volt.

– A fogadó itatójánál hagytam. Ma már éppen eléggé meghajszoltam szegényt... szép hölgyem!

Veréza máskor talán örült volna a „szép” szó hallatán, de úgy érezte, a férfi némi gúnnyal ejti ki. Visszafojtotta feltámadó dühét, és inkább a lovával foglalatосkodott. Visszacúsztatta íját a nyeregtáskába, és nekilátott, hogy felkészítse az állatot a hosszú útra.

– A lovamnak jót tenne még néhány perc pihenő – mondta a varázsló –, és azt hiszem nekem is.

– Elég hamar megtanulsz majd nyeregben aludni... És az iram, amit az elején fogok diktálni, elég lassú lesz ahhoz, hogy lovad kissé összeszedje magát. Már így is túl sok időt elvesztegettünk. Kevés olyan hajó van, még Kul Tirasban is, amelyek kapitánya hajlandó eljátszani a gondolattal, hogy egyetlen varázsló kedvéért Khaz Modanba vitorlázzon. Ha nem érkezünk meg hamarosan a kikötőbe, könnyen előfor-

dulhat, hogy észbe kapnak. Sok értelmesebb, és kevésbé életveszélyes dolguk is akad.

Megkönnyebbülve vette tudomásul, hogy Rónin nem ellenkezik.

A férfi megfordult, és a fogadó felé indult. Veréza nézte, ahogy távolodik, és remélte, nem lesz túl erős benne a vágy, hogy leszúrja, mielőtt elválnak útjaik.

A férfi küldetése körül jártak gondolatai. Tény, hogy Khaz Modan továbbra is veszélyt jelentett a sárkányok és az ott tanyázó orkok miatt, de a Szövetség tapasztaltabb, jobban képzett megfigyelői már a térségben voltak. Veréza gyanította, hogy Rónin küldetésének sokkal komolyabb a célja, nem pusztán megfigyeléseket kell végeznie. Ha nem így lenne, a Kirintór nem tett volna ilyen sokat kockára ezért a bosszantó, felfuvalkodott mágusért. Vajon elég alaposan meggondolták a dolgot, mielőtt őt választották? Lehetetlen, hogy nem találtak nála alkalmasabb embert! Ebben a varázslóban volt valami, ami kiszámíthatatlanságról árulkodott – kiszámíthatatlanságról, ami végzetes lehet egy ilyen küldetés során.

A tünde megpróbálta kiverni fejéből a kételyt. A Kirintór meghozta döntését, és a Szövetség parancsnoksága nyilvánvalóan egyetértett, különben nem küldték volna őt ide, hogy kísérje el a mágust útjának ezen a részén. Legjobb lesz, ha nem töri a fejét. Az ő feladata mindössze annyi, hogy a rábízott személyt eljuttassa a kijelölt hajóra. Ennyi. Nincs más dolga, nincs több felelőssége. Amit Rónin tesz, vagy éppen elmulaszt azután, hogy útjaik elválnak, már rá tartozik.

Négy napon keresztül utaztak, de néhány pimasz rovaron kívül semmi sem állta útjukat. Más körülmények között az utazás idilli lett volna – mondjuk akkor, ha Rónin és kísérője kellemesen elcseveg útközben. A négy nap leforgása alatt alig váltottak néhány szót. A varázsló nem bánta ezt, gondolatai az előtte álló veszélyes feladatra összpontosultak.

Tudta, ha majd partra teszi őt a Szövetség hajója, olyan birodalomban kell boldogulnia, teljesen magára hagyatva, amelyet nem csak hogy az orkok uralnak, de rab sárkányok őriznek a levegőből.

Nem volt gyáva, de nem szívesen gondolt a kínzásra és a lassú, gyötrelmes halálra.

Tanácsbéli támogatójától megtudta a Sárkánybendő nemzetség tartózkodási helyét, és tudta azt is, hogy az orkok megerősítették őrjárataikat. Ennek oka az lehetett, hogy a fekete sárkány, Halálszárny esetleg tényleg él és ismét felbukkanhat.

Bár a küldetés igen veszélyesnek ígérkezett, a mágusnak eszébe sem jutott visszafordulni. Lehetőséget kapott arra, hogy helyrehozza régi hibáját, és arra is, hogy előre lépjen a Kirintór ranglétráján. Úgy érezte, ezért örökre lekötelezettje lesz támogatójának, akiről mindössze annyit tudott, hogy Krázusnak nevezi magát. Eltitkolta valódi kilétét; ez nem volt ritka a döntéshozó testület tagjai között. Dalaron mestereit titokban választották; megválasztásukról a többi tanácstagon kívül gyakran még hozzátartozóik sem tudtak. Rónin sejtette, támogatója még a hangját is elváltoztatta, így azt sem lehetett kizárni, hogy nem férfi, hanem nő.

A belső kör egyes tagjainak kilétét többé-kevésbé meg lehetett határozni, következtetni lehetett személyükre, de Krázusról még Rónin sem tudott semmit. Persze ez nem is nagyon érdekelte, számára csupán az volt fontos, hogy segítségével valóra váltsa elképzeléseit, vágyait.

Természetesen tisztában volt azzal, hogy ezek a vágyak mindörökre álmok maradnak, ha nem éri el a hajót.

Előredőlt nyergében.

– Milyen messze van még Hisac?

– Három nap járőföldre – felelte Veréza hátra sem fordulva.

– Ne aggódj. Ha ilyen iramban haladunk, időben eljutunk a kikötőbe.

Rónin hátradólt. Ennyit a társalgásról... A nap folyamán másodszor szóltak egymáshoz. Útitársnak egy tündénél már csak az Ezüst Kéz valamelyik lovagja lett volna rosszabb. A híres lovagrend tagjai nem titkolták, hogy szerintük a mágia nem egyéb, mint időnként szükséges, de lehetőleg mellőzendő rossz.

Az a lovag, akivel Rónin utoljára találkozott, elmondta neki, hogy szerinte a halott mágusok lelke a legfeketebb pokolra jut, oda, ahova az ősi korok démonjait is száműzték.

A késő délutáni nap fénye a fák koronája közül ragyogott rájuk; a pászmák bonyolult fény- és árnyéksávokat rajzoltak a földre. Rónin napközben remélte, még alkonyat előtt elérék az erdő szélét, de egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy ez lehetetlen.

Gondolatban újra végighaladt a térképen, meghatározta helyzetüket, és ellenőrizte, társa igazat mondott-e amikor azt állította, időben megérkeznek a kikötőbe.

Tudta, jobb lett volna, ha hamarabb találkozik Verézával, de a késlekedés elkerülhetetlen volt, mert be kellett szereznie néhány dolgot az útra. Bízott benne, hogy a késedelem nem veszélyezteti a küldetés célját, a sárkánykirálynő kiszabadítását.

A legtöbb ember számára lehetetlen, teljességgel valószínűtlen vállalkozás lett volna. Kész öngyilkosság, de a háború során Rónin maga is többször javaslatot tett rá. Mindenki tisztában volt azzal, ha kiszabadítanák a sárkánykirálynőt, megfosztanák az orkokat egyik legfélelmetesebb fegyverüktől.

Sajnos eddig a körülmények nem tették lehetővé az akció végrehajtását.

Rónin tudta, a tanács többsége azt reméli, kudarcot vall.

Sokan úgy gondolták, tőle megszabadulni olyan, mint lemosni a szégyenfoltot a rendjükről. A küldetés valójában kettős célt szolgált, és tulajdonképpen mindegy volt, hogy

mi lesz a kimenetele. Sikerrel jár? Csodálatos! Kudarcot vall? Úgy is jó!

Legalább Krázusban megbízhatott. A varázsló kereste fel őt, és első találkozásukkor megkérdezte, még mindig hisz-e abban, hogy véghez tudja vinni a lehetetlent. A Sárkánybendő nemzetség sosem fogja feladni Khaz Modant, míg a sárkánykirálynőt ki nem szabadítják. Az ott élő orkok lehetővé tették a kisebb, portyázó csapatok számára, hogy biztonságos helyen megvessék a lábukat. A nyílt háborút már senki sem kívánta folytatni, de ez jó volt, mert a Szövetségen belül a belviszály jelei mutatkoztak.

Rónin gondolatait hirtelen morajlás zavarta meg. Felnézett az égre, de néhány bárányfelhőn kívül semmit sem látott.

Homlokát ráncolta, és már-már odafordult a tündéhez, vajon ő is hallotta-e a dörgést, amikor...

A második dörrenés fenyegetőbb volt. Rónin testének minden izma megkeményedett. Veréza felé fordult. A gárdista valahogy megfordult nyergében, és lendületet véve Rónin felé vetette magát lóva hátáról.

Hatalmas árnyék vetült rájuk. A gárdista és a varázsló összeütközött, és a tünde páncéljának súlya mindkettejüket ledöntötte Rónin lovának hátáról.

Fülrepezető ordítás rengette meg a talajt, tornádóhoz hasonló erő rázta meg a környéket. A földetérés fájdalmas volt. A varázsló meghallotta hátságának elnyújtott nyerítését, ami egy másodperccel később hirtelen abbamaradt.

– Maradj a földön! – parancsolta Veréza a folyamatos hangzavar és fülrepezető szél sívításán keresztül. – Maradj a földön!

Rónin oldalára fordult, hogy lássa az eget. Pokoli látvány tárult a szeme elé.

Egy lángszínű sárkány takarta el az eget. Mellső mancsában tartotta Rónin lovát és gondosan kiválogatott, drága felszerelésének maradványait. A bíborszínű bestia elnyelte a